

Siden jeg nu er ved at tale om det formelle, er der en Ting, som jeg kunde ønske at nævne i denne Sammenhæng, det er dette, om det ikke var muligt at komme bort fra den formløse Aabning af Rigsdagen, som vi har været Vidne til baade i Aar og i Fjor. Den Form for Individualisme har ikke noget med virkelig Radikalisme at gøre og indeholder i Virkeligheden en Miskendelse af, hvad Statsinstitutioner maa kræve. Jeg synes, at det var i høj Grad nedslaaende i Fjor, men særlig i Aar, at føle den Formløshed, som vi var Vidne til ved Rigsdagens Aabning. Det skal forhaabentlig ikke være de skiftende Regeringer, der bestemmer, hvordan en saadan Aabningshøjtidelighed skal finde Sted; jeg haaber, at der maa komme en fast Form efter Aftale mellem de forskellige Partier og den til enhver Tid siddende Regering. Hvordan saadant noget forberedes, ved jeg ikke, men jeg haaber i alt Fald, at Rigsdagen for sin egen Værdigheds Skyld maa sige, at den ønsker, at saadan og saadan skal det ske, uanset hvilken Regering der sidder. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Finansminister vil sympatisere med mig i saa Henseende.

Der er saa meget, der ligger en paa Hjertet i denne Samling, og som man kunde have Lyst til at tale om. Men i denne Tid gælder det om at følge det paulinske Ord om at tage Fornuften fangen under Troens Lydighed, saaledes som Paulus taler om det, derimod ikke, som Udenrigsministeren i sin Tid talte om, at vi skulde tage Fornuften fangen. Det glæder mig meget, at den nuværende Regering i Tilslutning til alle politiske Partier har sluppet Fornuften ud af dens Fængsel — dette Fængsel, som Udenrigsministeren talte om overfor Militærbevillingerne. Jeg vil ende med at udtale det Haab, at denne Fornuft nu ogsaa maa faa fri af det Fængsel, den i sin Tid er blevet sat i paa det udenrigspolitiske Omraade. Det er mit Haab og for Resten ogsaa min Tro.

Ovesen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger dels angaaende en enkelt Post paa Finanslovsforslaget, dels angaaende noget, jeg havde ventet at finde bevilget paa Finanslovsforslaget. Jeg har flere Gange fremdraget en Sag, som angaar min egen Valgkreds, nemlig om Opførelse af en Kirke i Brejning Sogn. Der er vist faa Kirkespørgsmaal, der har staaet paa i saa mange Aar som dette;

allerede 3 Kultusministre har haft med dette Spørgsmaal at gøre. I Samlingen 1911—12 udtalte daværende Kultusminister Appel overfor mig, at jeg havde fuldstændig Ret i, at der findes et kirketomt Rum derovre, samt at Ministeriets Opmærksomhed var henvendt derpaa. Men han sagde tillige, at den Omstændighed, at der skal opføres en Kirke i Nabosognet i samme Pastorat, nemlig i Nørre Omme, og der derfor behøvedes en Omregulering af Tjenesteforholdene i Pastoratet, har bidraget sit til at hindre Bevillingens Fremkomst. Nu synes jeg ikke, at dette absolut kan være nogen Hindring, for det viser sig, at den ene af disse Kirker blev bevilget i Fjor. Den nuværende højtærede Kultusminister har udtalt, at det har været paa Tale at opføre en Bevilling til Brejning Kirke paa Finanslovsforslaget i Fjor, men af finansielle Grunde mente han ikke, det lod sig gøre; det var imidlertid en af de første Kirker, der stod for Tur. Jeg hører nu Ministeren sige, at det er den ogsaa. Men vi kan i alt Fald ikke glæde os til den nu, da Bevillingen er skudt ud. Det er en stor Skuffelse for Folk derovre, for de trænger haardt til en Kirke, hvad en tidligere Kultusminister ogsaa har indrømmet. Der er dels under den nu stedfundne Behandling af Finanslovsforslaget, dels ved tidligere Lejligheder talt meget om at spare, og det er jo meget fornuftigt, at vi lægger hinanden det paa Sinde. Blev der ikke vist nogen Sparsommelighed og holdt noget igen overfor de mange Krav, vilde vi vistnok komme meget vidt med Bevillingerne. Der er for Resten et gammelt Ord, som siger, at de, der taler mest om at spare, i Regelen er dem, der mindst anvender det i det praktiske Liv. Men hvad det gælder, naar det drejer sig om at spare, er virkelig at tage fat og spare paa de Steder, hvor der bør spares. Og jeg ved ikke, om den højtærede Kultusminister netop har truffet de rette Steder i Aar. Da jeg gennemsaar Finanslovsforslaget og opdagede, at den Post, jeg havde haabet at finde derpaa, ikke fandtes der, fik jeg Øje paa en anden Post paa Kultusministerens Budget, nemlig en Bevilling paa 10,000 Kr. til Aarhus Teater, og det var en ny Post. Saa sagde jeg til mig selv: Mon det virkelig skulde være mere paatrængende nødvendigt at yde Støtte til Teatre end til Kirker. Jeg ved godt, at der kan ses forskelligt derpaa, men jeg tror dog, at vi maa være et lille Korn varsomme med at give